

LBRIS

We know
books

Editor: Nicoleta Popescu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright © 2026 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Aventurile lui Tom Sawyer/Mark Twain. - Pantelimon:
Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-224-7

821.111

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Este interzisă reproducerea totală sau
parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru
recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Mark Twain

Aventurile lui Tom Sawyer

PRESTIGE
București - 2026

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
CAPITOLUL I	6
CAPITOLUL II	14
CAPITOLUL III	20
CAPITOLUL IV	26
CAPITOLUL V	34
CAPITOLUL VI	47
CAPITOLUL VII	54
CAPITOLUL VIII	61
CAPITOLUL IX	67
CAPITOLUL X	72
CAPITOLUL XI	76
CAPITOLUL XII	82
CAPITOLUL XIII	86
CAPITOLUL XIV	91
CAPITOLUL XV	94
CAPITOLUL XVI	98
CAPITOLUL XVII	106
CAPITOLUL XVIII	109
CAPITOLUL XIX	114
CAPITOLUL XX	121
CAPITOLUL XXI	123
CAPITOLUL XXII	130

LIBRIS

We know
books

CAPITOLUL XXIII	138
CAPITOLUL XXIV	141
CAPITOLUL XXV	144
CAPITOLUL XXVI	152
CAPITOLUL XXVII	158
CAPITOLUL XXVIII	162
CAPITOLUL XXIX	172
CAPITOLUL XXX	176
CAPITOLUL XXXI	186
CAPITOLUL XXXII	190
<i>Înceiere</i>	197

CAPITOLUL I

– **T**om!
Niciun răspuns.

– Tom!

Liniște.

– Unde o fi dispărut, Doamne, că doar acu' îl văzui?

Tom, n-auzi?

Bătrâna femeie își potrivi ochelarii și privi deasupra lor în cuprinsul odăii; îi împinse apoi pe frunte și se uită dedesubtul lor. Rar de tot sau aproape niciodată nu privea prin ei la un lucru atât de neînsemnat ca un băiețel, ca Tom. Ea își socotea ochelarii drept o podoabă și nu se îndura să-i uzeze. Avea ochi buni și putea vedea tot atât de bine și prin roțile mașinii de bucătărie. Se uită în jurul ei, apoi se potoli puțin, dar, parcă dorind să fie auzită de mobilele din casă, strigă:

– Să știi că dac-oi pune mâna pe tine!...

Dar nici nu-și isprăvi vorba și începu să scormonească pe sub pat cu coada măturii. Dar zadarnic! Stârni doar pe motanul ei favorit din culcuș, care, de frică, fugi afară, miorlăind.

Bătrâna se ridică și, gâfâind de oboseală, zise:

– Ah! Ce bătaie am să-i trag...

Se duse la ușă și aruncă o privire de-a lungul tufelor de pătlăgele roșii de lângă gard. Dar Tom, nicăieri. Scoasă din răbdare, ea strigă cât putu:

– To-om!

O fășăială ușoară și, când își întoarse capul, ce-i văzură ochii? Tom! Un băiețandru voinic, ce căuta să se strecoare pe lângă ea.

– Așa! Vasăzică, aici mi-ai fost. Ce făceai?

– Nimic!

– Cum, nimic? Ia te uită la mâinile și la gura ta! Ce-s petele astea pe tine?

– Nu știu, mătușico.

– Ba eu știu. Sunt de la marmeladă. Ți-am spus de o mie de ori că dacă te mai prind la marmeladă e vai de pielea ta! Dă nuiua încoace!

Nuiua începu să tremure amenințătoare.

– Vai, mătușico, ia vezi ce-i în spatele matale?

Bătrâna se întoarse iute, dând drumul băiatului, care, într-o clipă, se repezi la gard și-l sări dintr-un salt. Mătușa Polly rămase mută de uimire, apoi începu să râdă cu blândețe:

– De câte ori m-a păcălit puștiul în felul acesta și încă nu m-am învățat minte să nu-l slăbesc din ochi. Dar prostia bătrânească e cea mai mare dintre prostii. Și apoi vorba aceea: calul bătrân nu se-nvață în buiestru. Dar puștiul meu vine întotdeauna cu un șiretlic nou pe care niciodată nu-l pot ghici. De unde nici nu gândești, răsare și când mă simte că nu-s destul de supărată să-i ard o palmă, hop și el, să mă facă să râd! Martor mi-e Dumnezeu că nu-mi pot face datoria așa cum trebuie față de băiatul ăsta. Știu bine că păcătuiesc și pentru el, și pentru mine și gândul acesta mă face să sufăr. E băiatul răposatei mele surori și oricum nu-l pot lăsa prea liber, cu toate că mă doare când trebuie să-l pedepsesc! Acum are să se joace toată după-amiaza, iar mâine, drept pedeapsă, o să fiu nevoită să-l pun să muncească! E foarte greu să-l faci

să lucreze în zi de sărbătoare, când toți băieții se bucură de libertatea vacanței. Fuge de lucru ca dracul de tămâie și nu-și dă seama că dacă-l las în voia lui o să fie vai de el!

Tom avu o după-amiază plăcută. Sătul de joacă, se-n-toarse acasă tocmai la timp, ca să-l ajute pe micul Jim – un băiețel negru ca smoala – să spargă lemne pentru a doua zi și să facă surcele pentru masa de seară. Până să isprăvească Jim, Tom îi povesti aventurile lui din după-amiaza aceea.

Sid, fratele mai mic al lui Tom, își vedea de treabă, adunând așchiile, deoarece el era un băiat cuminte și nu-i plăceau nebuniile. Tom șterpelise zahăr și tocmai când ronțăia mai cu poftă apăru și mătușa Polly. Ea începu să-i pună fel de fel de întrebări cu tâlc ascuns, spre a-l atrage pe Tom pe panta destăinuirilor. Ca orice femeie simplă, ea își închi-puta că are talentul de a pătrunde în taina lucrurilor ascunse și îi plăcea să privească efectul uneltirilor ei șirete, dar destul de lămurite. Astfel, grăi:

– Era foarte cald la școală astăzi, nu-i așa, Tom?

– M-da!

– Mare căldură, nu-i așa?

– M-da.

– Și n-aveai chef deloc să te duci la gărlă, Tom?

O bănuială nelămurită îi încolți în suflet.

– Nu, nu! Nu prea! răspunse Tom.

Bătrâna întinse mâna și, pipăind cămașa lui Tom, zise:

– Cu toate astea, nu prea ți-e cald acuma.

În sinea ei se bucura. Cercetând cămașa, ea urmărea un scop la care nimeni nu s-ar fi gândit. Tom însă o cunoștea bine și, ghicindu-i gândul, răspunse ca pentru a se apăra:

– Cineva m-a stropit cu apă și nici până acum nu mi s-a uscat părul. Vezi?

Ideea că un amănunt atât de însemnat îi putea scăpa din vedere o tulbură pe mătușa Polly. Dar îi veni o altă idee mai năstrușnică:

– Pentru că te-a stropit cineva cu apă, nu trebuia să-ți descoși gulerul, nu-i așa, Tom? Descheie-te la haină!

Îngrijorarea lui Tom se risipi. Își descheie haina. Gulerul era bine prins la locul lui.

– În sfârșit, să lăsăm asta. Dar vezi, Tom, știi bine că ai sărit capra toată după-amiaza și că ai fost la gărlă. Dar te iert! Hai, nu-mi mai face mutra asta de curcă plouată, Tom!

Era, pe de o parte, mahnită că toată iscusința ei dăduse greș, pe de altă parte, era bucuroasă că de astă dată băiatul se purtase civilizată.

Dar Sidney zice:

– Dacă nu mă-nșel, i-ai prins cu ață albă gulerul și, acuma e neagră.

– Așa-i! Cu ață albă! Tom!

Dar Tom nu mai așteptă cele ce aveau să urmeze și zbughind-o pe ușă, strigă:

– Las', mă Sidy, că-ți trag eu un toc de bătaie, de-ai să mă ții minte!

Când se simți în siguranță, ridică reverul hainei. Două ace: unul cu ață albă, celălalt cu ață neagră erau înfipte în rever. Tom le privea și bombănea:

– Nu băga de seamă, de nu-i spunea Sid. Mătușica mi-l coase când cu ață albă, când cu ață neagră, cum se nime-rește. Dar las', mă Sidy, mă. Să nu-mi zici pe nume de nu te-oi cotonogi, de o să mă ții minte!

Tom nu era un băiat-model, iar pe cel pe care-l cunoștea ca model al orașului nu-l putea suferi și-i era silă de el.

În mai puțin de două minute, uită cu totul de necazuri,

nu fiindcă erau mai puțin amare decât ale unui om matur, ci fiindcă în mintea-i își făcuse loc un nou și puternic interes, ca și un om în toată firea, care, în goana după o nouă încercare a norocului, își uită de toate necazurile. Noul interes se datora unui obiect foarte frumos: un fluiet prețios, pe care-l căpătase tocmai de la un negru și din care voia să fluiere acum nestingherit. Desigur că cititorii știu în ce constă un astfel de fluiet, cu care poți imita cântecul pitulicii.

Tom porni fluietând de-a lungul străzii, vesel și cu inima plină de mulțumire. Se simțea ca un astronom, care descoperise o planetă nouă.

Amurgul verii se prelungea. Nu se întunecase încă. Înaintea lui se ivi un străin: un băiat ceva mai răsărit decât el. Un nou-venit, de orice sex sau de orice vârstă, stârnea curiozitatea în micul și sărăcăciosul orașel St. Petersburg. Băiatul acesta era bine îmbrăcat, prea bine chiar pentru o zi de lucru, haina lui, încheiată până la gât și cu centură, era nou-nouță, ca și pantalonii, și-n afară de asta mai avea și ghete în picioare. Ba purta și o cravată frumoasă de mătase. Mutra lui de orășean îl râcăia pe Tom. Cu cât se uita Tom mai mult la această arătare minunată, cu atât mai mult acesta strâmba din nas la îmbrăcămintea lui jerpelită. Tăceau amândoi. Dacă unul se mișca, se mișca și celălalt, dar numai în lături, în cerc. În tot timpul acesta, se uitau țintă unul în ochii celuilalt. În cele din urmă, Tom spuse:

- Eu te pot trânti la pământ!
- Ia, vezi de încearcă!
- Ai să vezi că pot!
- Nu cred!
- Ba pot!
- Nu poți!

– Ba pot!

– Nu poți!

O pauză de încordare. Apoi, Tom:

– Cum te cheamă?

– Nu te privește!

– Ba dacă vreau o să mă privească!

– Și de ce nu vrei chiar acum?

– N-avea grijă, o să vreau! Faci pe grozavul, hai?

– Ei, ce mai aștepți?

– Crezi că ești mai tare ca mine? Păi, dacă vreau te trântesc cu o singură mână!

– Bine, bre! Dar de ce nu faci ce spui?!

– Îți arăt eu acuși dacă faci pe prostul cu mine!

– Zău? Nu mai spune am mai văzut eu mulți ca tine!

– Mă frumosule, te crezi mare și tare, hai, mă?

– Ce mai pălărie ai în cap! Ha, ha, ha!

– Dacă nu-ți place, fă-mi-o mototol! Dar când oi pune mâna pe tine, ce te-oi mai cotonogi!

– Mă, mincinosule, mă!

– Mai mincinos ca tine, bre?

– Mincinosule, fricosule, tâmpitule!

– Hai, cară-te de aici!

– Mă, dacă mai scoți o vorbă, praf te fac!

– Așa crezi tu!

– Ai să vezi!

– Ce mai aștepți? Nu știi decât să trâncănești!

– Fricosule! Ești un fricos, de n-ai pereche!

– Eu, fricos?

– Tu.

– Eu?

– Da, tu.